

Bilag til f. t. l. vedr. retsplejeloven og straffeloven

bejdet udøves. Også andre momenter må imidlertid tages med i betragtning. Den formelle beskrivelse af stillingen spiller således en rolle, og det er af stor betydning, hvilke ændringer en tjenestemand burde have forudset, enten fordi disse er udslag af en almindelig samfundsmæssig udvikling, eller fordi beskrivelse af stillingen i lovregler, opslag eller ansættelsesbrev har gjort det klart for vedkommende, at han måtte forudse visse slags ændringer.«

Forflyttelsesbegrebet beskrives tilsvarende af Bent Christensen i Responsum angående reglerne om statstjenestemænds forflyttelse (trykt i betænkning nr. 320/1962 om administrationen af arbejds- og sociallovgivningen, s. 101-122) og i Forvaltningsret, Opgaver, Hjemmel, Organisation (2. udg. 1997), s. 311, af Jørgen Mathiassen i Forvaltningspersonellet (1990) s. 96, og af Kaj Larsen i Hans Gammeltoft-Hansen m.fl.: Forvaltningsret (1994), s. 152-153.

Forholdet mellem på den ene side forflyttelsesbegrebet i grundlovens § 27, stk. 3, og på den anden side det almindelige tjenestemandsretlige forflyttelsesbegreb omtales i den tjenestemandsretlige litteratur og i betænkning nr. 483/1969 om tjenestemandsloven. I den nævnte betænkning anføres s. 25, følgende:

»Da det yderligere er således, at grundlovens forflyttelsesstandard på den ene side akcepterer statens adgang til at ændre tjenestemandsstillingerne og på den anden side beskytter tjenestemandens selvstændighed og hans almindelige vilkår mod urimelige ændringer, og da samme art af afvejninger ligger bag den foreslåede nyordning, må man forestille sig, at indholdet af den foreslåede ordning og forflyttelsesgrænsen i henhold til § 27, stk. 3, efterhånden vil smelte sammen.«

Bent Christensen anfører efter en omtale af det almindelige tjenestemandsretlige forflyttelsesbegreb i Forvaltningsret, Opgaver, Hjemmel, Organisation (2. udg. 1997), s. 312, følgende:

»Grl. § 27, stk. 3 gælder naturligvis stadig, men der er grund til at tro, at domstolene vil fortolke grundlovens forflyttelsesgrænse i lyset af den klargøring, som tjenestemandslovens § 12 indeholder.«

Den nyeste retspraksis (UfR 1997.1621 H) er i overensstemmelse med det ovenfor anførte om

det almindelige tjenestemandsretlige forflyttelsesbegreb.

5. Andre regler om midlertidig beskikkelse

Ved tjenestemandslovens § 34 er der - under hensyn til grundlovens bestemmelser - gjort en undtagelse for dommere fra pligten i medfør af lovens § 11 til midlertidig tjeneste i anden stilling.

Retsplejelovens § 44, således som denne er affattet indtil domstolsreformens ikrafttræden 1. juli 1999, fastsætter i stk. 1 og 2, følgende om midlertidig beskikkelse af dommere:

»44. Midlertidig beskikkelse til højesteretsdommer kan ikke finde sted. Ved embedsledighed skal fast beskikkelse ske inden 6 måneders forløb.

Stk. 2. Til midlertidigt at beklæde andre dommerembeder, når det på grund af embedsledighed eller en fast dommers forfald måtte være nødvendigt, meddeler justitsministeren beskikkelse. Enhver dommer ved byret skal være forpligtet til, når det af fornævnte grunde skønnes fornødent, at modtage beskikkelse af justitsministeren til, foruden sit eget embede, midlertidigt at beklæde et andet embede som dommer ved byret. Uden for tilfælde af sygdomsforfald kan embede som landsdommer, præsident eller vicepræsident i Sø- og Handelsretten eller som dommer ved byret ikke holdes besat ved midlertidig beskikkelse ud over et år. Hvor den midlertidige beskikkelse er foranlediget ved dommerens udførelse af andet offentligt hverv, skal dog den nævnte frist ved kongelig resolution kunne forlænges for indtil et år ad gangen på betingelse af, at ganske særlige grunde taler derfor, at samtykke gives af præsidenten for vedkommende kollegiale ret, eller for retspræsidenters og enkeltdommers vedkommende af præsidenten for den nærmeste overordnede ret, og at en fast ansat dommer midlertidig beskikkes i den pågældende stilling. Midlertidig beskikkelse ved kongelig resolution kan i intet tilfælde meddeles ud over et samlet tidsrum af 3 år.«

Efter domstolsreformens ikrafttræden den 1. juli 1999 afløses disse bestemmelser af retsplejelovens § 44 a, stk. 1-5, der vil have følgende ordlyd: